

Точка неповернення

Дмитро Вербич

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Наш Формат». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Зачин

Стежка звивалась угору поміж височених сосен. Усе навколо було мокре від легенького теплого дощу: листя, каміння, сірі рівні стовбури. Дівчина вже кілька разів пропонувала зупинитись. Але він розумів, що треба сьогодні піднятись якомога вище. Та й місця під намет не траплялось. Великі туристичні рюкзаки, запаковані на два дні, ледь відчувались на спинах. Люди були молоді, худі та засмагли. У кожному русі проглядалася пружність і енергія. Його ноги в легеньких заношених кросівках швидко промокли, та це не бентежило. Ті кросівки вже давно час було викинути.

Проминули лісову зону і дерлися далі вузькою кам'яною стежкою. Вітер час від часу здував хмари і відкривав очам величні стіни доломітів. Серед каміння де-не-де цвіли маленькі, прості красиві квіти. Дощ посилювався. Хлопець постійно оглядав схил, шукаючи бодай невеличку рівну площину під намет. Ще хвилини двадцять підйому — і серед порізаного глибокими щілинами та ямами схилу знайшовся потрібний клаптик. Якраз вчасно — сутеніло.

Хутко розклали намет і залізли всередину. Скинули мокрі речі, розкрили спальники, як ковдри, і вляглись. Дівчина геть змерзла, її дрібно трусило. Він обійняв зі спини, намагаючись якомога більше огорнути собою і зігріти. Хоч штормові шнурки були добре натягнуті, одна стіна все ж підтікала, вода поволі збігала додолу. Навет був надто старий, ще батьківський. Підібгали ноги подалі від вологи — найстрашніше було замочити спальники. Тоді вже точно зігрітись було б непросто. За якийсь час утома перемогла, і вони провалились у сон.

Він прокинувся від лопотіння зовнішнього шару намету. Дощ ущух, і поривчастий вітер просушував тканину, голосно тріпочучи. Не знав, котра була година, та й байдуже. У голові знову по колу

бігли ті самі думки. На душі неспокійно. Потер долонею обличчя, аби відволіктись.

Прошепотів їй на вухо:

— Замерзла?

— Таке, вже трохи краще.

— Як ноги? — досвідчений волоцюга, він добре знав, як важливо тримати в теплі ноги і голову. Адже через них тіло втрачає більшість свого тепла.

— Ніби зігрілись.

— Притуляй до моїх, — ніжно обійняв і поцілував шию за вухом. Від запаху жінки ніздрі напружились, тілом пройшов приємний імпульс. Затамував приплив бажання і знову поринув у сон.

Прокинувся, як завжди, рано. Потужний вітер гнав пухкі хмари і сонце лише зрідка пробивалось крізь цю тісну отару. Куди не поглянь — хребти гір. Кілька разів вдихнув на повні груди і почав розвішувати мокрі речі на низькорослих кущиках і стропах намету. Дівчина визирнула і почала одягатися.

— Доброго ранку. Пропоную швидко перекусити і збиратись, бо можемо ніфіга не встигнути, — хлопець намагався говорити якомога безтурботніше.

За якихось півгодини вони вже крокували стежкою. Жадібно вбирив очима красу довкола, на майбутнє. У найтяжчі моменти, у найпаскудніших місцях, коли ставало геть нестерпно, він медитував на свої мандри — на відчуття свободи і краси. Ставало легше.

Стежка підбігла впритул до глибокого провалля, — відкрилась величезна бухта кілька сотень метрів завглибшки і діаметром з кілометр. Навпроти височіли шпичасті доломіти. В одному з маленьких сідел 1 над урвищем притулилась хатина — кемп для туристів. Важко уявити, яких зусиль вартувало її там збудувати.

Часто спинялися і фотографували. Дівчина — талановитий і завзятий фотограф. Він теж любив цю справу, але часто лінь не давала розкохлити апарат. Трьохсоті «Нікони» — старі, але надійні — клацали створками, страхуючи пам'ять, яка колись таки підведе.

У полудень видерлись до хреста на вершині. Дівчина усміхалась, підстрибувала, аж світилася зсередини.

Знайшли блокнот, у якому лишають кілька слів туристи. Постояв, нахиливши голову трохи набік, і вивів: «Любов і вдячність». Спустилися швидко. За якихось години півтори були вже біля підйомника. Раніше хлопець ніколи б такого не зробив, а зараз легко заплатив десять євро, аби заощадити годину. Час став справжньою цінністю. Він збігав, тікав, мов пісок крізь пальці, і жодна сила у Всесвіті не могла його затримати.

...Гуляли затишним містечком, їли виноград і сир. Вона придбала шикарні трекінгові шкарпетки, лиш помітивши, що він на них задивився. Коли сонце почало хилитись до заходу, побрели вздовж великого гірського озера на протилежний від міста бік. Галявина була саме там, де й хотілося, прямо навпроти містечка, серед дерев, вкрита м'якою, не надто високою травою. Вітер гнав хвилі, створюючи ефект прибою.

Пили чай, заїдали ніштками. Озеро зусебіч оточене горами, і ті гори ховали їх від усього світу.

— Подивись, як гарно, може, передумаєш? Ми могли б тут мандрувати хоч до глибокої осені. Нам же так добре, — намагалась говорити невимушено і навіть весело. Та сум в очах ховати не вміла.

— Давай не будемо зараз про це. Я ж уже все вирішив, — спробував усміхнутися. Відчував полегшення, що вона тримала себе в руках, і не хотів провокувати. Найменше, що зараз було потрібно, — це її сльози чи мовчазна ображеність. Ці спливаючі години так не хотілось псувати. І вона теж це розуміла, твердо трималась.

Остання ніч. Солодка і з солоним присмаком. Коли займаєшся з людиною сексом «на прощання», намагаєшся не поспішати, увібрати і провідчувати її всю. Хочеш наче законсервувати для себе це відчуття.

Зранку просила не пити, але він не хотів відмовляти собі в жодному задоволенні. Налив у маленьке кавове горнятко міцного дванадцятирічного рому. В одній руці кухоль солодкого гарячого чаю, в другій — ром. Не солоденький бакарді, а справжній чилійський, від якого слизову в роті змиває. Присів на камені біля води й дивився, як сонце поволі запалює схил навпроти.

«Як воно буде? І страху немає. Приємно навіть. Сьогодні ще стільки справ. Головне — встигнути на літак». Глянув крадькома на неї. Великі й глибокі очі, повні, тонко окреслені губи, неслухняне волосся, сплетене в тугу косу, виразні вилиці й чітка лінія нижньої щелепи, яку він так любив покусувати в моменти пристрасті. Постава спортивна, дещо гордовита й холодна. Так крихкий кришталь захищає себе твердими гранями. Один із красивих білих зубів виріс кривувато, випадав із загального рівного строю. У кожної справжньої красуні має бути якийсь гандж, майже непомітний. Він надає особливого шарму. Так чоловічий погляд байдуже ковзає повз ідеальну за всіма канонами жінку. Потрібна якась подряпина, аби шовк затримався на відшліфованій поверхні діаманта.

Вона образилась через випивку. Звісно, він тепер дихав драконячим перегаром. До автобусної зупинки повертались мовчки. «Що ж, може, так навіть легше. Легше обривати», — подумав і абстрагувався, зосередившись на краєвиді за вікном. Автобус віз їх мальовничим серпантином. Між гір величезна долина: виноградники, вілли, яким по кількасот років, охайні хатки під рудою черепицею. У Тренто пересіли на електричку. Хоча звиклому до українських реалій незвично називати ті охайні затишні

вагончики електричкою. Дівчина заглибилася в себе. Зрозуміла, що це таки прощання.

Повернувшись у Гарду, він одразу взявся до справ. Швидко домчав шосером до сусіднього містечка Бардоліно і зняв з рахунку всі зароблені за п'ять місяців гроші. Нічогенька вийшла сума! Потім поїхали разом до Лацізи поїсти морозива. Найсмачніше морозиво в його житті! Гуляли вздовж акуратної пристані. Десятки катерів і яхт. Лебеді гойдались на хвилях. Та час підтискав. Вкрутили педалі і за кілька хвилин уже пакував рюкзак. Нічого зайвого — все має вміститись у вісімдесят літрів об'єму старенького «едвенчера».

У машині вона вже ледь стримувала сльози. Зняла кашмірський браслетик з різнокольорових кульок і простягнула:

— Хай у тебе буде.

Хотів заперечити, але затнувся і поклав до кишені. Машина швидко несла їх сутінковою трасою до Мілана. На парковці греблю прорвало і сльози полились рясно — думала, що вже ніколи його не побачить.

— Усе буде добре. То лише на пару місяців, ти тут упорасешся без мене, — повторював, наче мантру.

— Будь обережний.

— Не сумуй, — і ступив до терміналу.

Через два місяці оголошення про відправлення саме до цього аеропорту висітиме коло нього за тисячі кілометрів у зовсім іншому терміналі... і світі.

Паспортні контролі, натовпи людей з усієї планети, дорогі дьюті фрі, — і ось він у літаку. Любив летовища. Вони обіцяли нові пригоди. А вокзалів не любив. Вокзали асоціювались із прощанням і втратою.

Суму не було ні краплини. Груді напиналися вітрилом незримого дракару. Коли рішення прийнято, настає полегшення, майже невагомість. Це такий внутрішній маркер правильного

вибору. Нарешті літак відірвався від землі і, мов на атракціоні, втиснуло в крісло. Він самовдоволено всміхнувся і дістав плеєр. У навушниках загриміли перші брудні акорди пісні «Побачимось у вирії» гурту Whites Lions, а в ілюмінаторі віддалялись вогні Мілана.

1 Сідло (сідловина) — зниження в гірському хребті.

• • •

Далі — у повній книжці «Точка неповернення».
nashaknyga.com.ua